

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Η στιγμή που το αϊτοκίνητο έφτανε στα πρώτα σπίτια του χωριού Μπουρνεβίλ, έσπασε ένα λάστιχο. 'Ο κ. Πιριού, που το διηύθυνε, σταμάτησε, αφήνοντας να του ξεφύγει μια βλαστήμια, και κατέβηκε να ιδη τι έγινε. Μέσα απ' το αϊτοκίνητο, όπου ήταν ξεκλωμένη ή Κα Μαγδαληνή Πιριού, έβγαλε το κεφάλι της από το άνοιχτο παράθυρο κι' έγχορνιασε : —Σου τώπα, χριστιανέ μου, τα λάστιχα ήσαν πολύ φουσκομένα, μα εσύ δεν άκουες. Κάνεις πάντα του κεφαλιού σου ! Που βρισκόμαστε τώρα ;

—Σ' ένα χωριουδάκι, που δεν πι- στεύω νάχης ξαναζούσει τ' όνομά του, από Μπουρνεβίλ... —Μπουρνεβίλ, είπες ; Κοντά στο Πόν-΄Αντεμέρ ; Πώς ; Τό ξέρω. Έχω περάσει άπόδω.

—Μπά ' θάνα χρόνια... —Βέβαια, άρκετά. Πρώ του πολέμου. "Ημιον δεκαοχτώ χρόνων τότε. Και ή Κα Μαγδαληνή Πιριού κατέβηκε απ' τ' αϊτοκίνητο, ενώ ό άνδρας της παιδεύτανε ν' αντικαταστήσει τό λάστιχο που έσπασε. Έκαμε έναν μικρό περίπατο στο δρόμο, απ' τή μια μεριά και την άλλη του οποίου ήσαν χτισμένα τά σπατάκια του χωριού. Προσπαθούσαν θρηνηθί, βαδίζοντας, τά καθέλαστα μιάς περιπετειάς, τής οποίας αυτή ή ίδια ήταν ή ήρώς, πρό είκοσι τριών ετών...

Έκείνον τόν καιρό δεν ήταν ή επιβλητική χωριά με τά φουσκομένα μάγουλα και τά χρομασμένα προγοούλια, με τά χοντρά δάχτυλα, τά στολισμένα με δαχτυλίδια πολύτιμα... Ήταν μία νέα βεργολυγερή, με μόνο πλούτο τά νεύια της και τή δροσιά της.

Μιά βλάβη αϊτοκίνητου, όπως και τώρα, τους είχε αναγκάσει και τότε να σταματήσουν στο ίδιο τούτο χωριό, τό Μπουρνεβίλ. Μόνον που ή βλάβη ήταν ουραρή και για νά επιδιορθωθεί τό αϊτοκίνητο χρειάσθηκαν σαράντα όχτώ ώρες. Είχε ξενιθήσει τό πρωί ή Μαγδαληνή από μια μικρή πόλι, τό 'Υβετό, όπου ήταν μοδίστα και ζούσε φτωχικά με τούς γονείς της, άνθρώπους δουλειετζήδες κι' άπλους. Ήταν ρομαντική και φιλόδοξη και τήν έτρωγεν ή έγνοια, γιατί έξυγωνα πειά τά τριάντα.

Έτσι έδέχτηκε νά πάνε μία εκδρομή ως τό Τρουβίλ, με τρεις νέους, που τής έκαναν κι' οι τρεις κόρτε.

'Ο ένας, ό Ζάκ Ντυρφόρ, που διηύθυνε τό αϊτοκίνητο, ήταν γινός ενός φιλικατζή. Κοντός, άδύνατος φοβερά κι' άλλοιθωρος από τόν πατήρι, ξεδιάντροπος και παραλυμένος, πολιορκούσε από καιρό τή Μαγδαληνή και τής έλεγε να τήν πάρη νά δουλέψη στο Παρίσι, χωρίς τήν έξηγη και τί δουλεία έπρόκειτο να τής βρη εκεί. Τήν έδεβαίονε όμως πώς θάβγαζαν λεφτά με τό σουβάλι.

'Ο δεύτερος, ό Πέτρος Λιοτάρ, ήταν γραφιάς ενός δικαστικού κλητήρα, πρόσωπο έντελώς άσημαντό.

'Ολη τή συμπαθεία της βίως ή Μαγδαληνή τήν εφύλαγε για τόν τρίτο, τόν Λέοντα Προυντόμ, λοζία του άποικιακού πεζικού, που είχαν έρθει με άδεια στο 'Υβετό. Λεπτό μουστακάκι, στριμμένο στις άφρες, χαμόγελο τσαλινικό, ώσφοραιο όσμα, μέσα σε μία φανταζερωή στολή, βίρος άρεμάνιο, δλ' αυτή έξετρελλαναν τή Μαγδαληνή.

Η αλήθεια εινε πως πολλά λεγόντουσαν για τήν ήθική του λοζία, μα κι' αυτή ή κακή του φήμη αύξαινε τό ενδιαφέρον της νέας, χωρίς και να τόν ταπεινώνη στα μάτια της. Άκολούθησε λοιπόν τούς τρεις νέους στην εκδρομή, με άπόφρασι να προτιμήση όποιον φαινότανε πιο γενναίοδωρος, μα παρακαλούσε μέσα της μ' όλη τήν ψυχή νάνα αιτός ό ώραίο λοζίας.

Μά τά γεγονότα δεν έπλησαν τήν πορεία που έλλιξε. Οι τρεις συνοδοί της, που τά πορτοφάδια τους ήσαν σχεδόν πανί με πανί, έκαυγάδισαν στο λογαριασμό. Κι' ό γραφιάς Πέτρος με τόν ώραίο λοζία

βήζαν μίαν άφορμή, τόσασαν άξαρνα και ή Μαγδαληνή έμεινε με τόν άλλοιθωρο Ζάκ. Αυτός τής φρόθηκε με πολλή τρυφερότητα. Ήταν όλο γέλια και περιουήσεις. Ήξερεν ό άρχαίος πως ή Μαγδαληνή, πριν φύγουν απ' τό 'Υβετό, είχε σηκώσει απ' τό ταμειντήριο τής οικονομιάς της. Ή μοδιστρούλα με λήθη της εινε τόν ώραίο λοζία να φευγη, μα άφού τής έμεινε μόνο ό άλλοιθωρος, άς ήταν κι' αυτός !

Πέρασαν τή νύχτα τους στο χωριό, και τό άλλο πρωί, κυτίζοντας στο τσαντάκι της, εινε πως τά δύο της χιλιάρικα, που είχε σηκώσει από τό ταμειντήριο, είχαν κάμει φτερά. Τά έξήτησαν από τόν Ζάκ, μα έκείνος τής έμίλησε σκληρά και πρόστυχα και τήν έδειρε... Τόν άκολούθησε, ώστόσο, θλιμμένη, ως τό Τρουβίλ. Έκει έζησε μια ζωή περιπετειώδη, ύστερα έπληξε στο Παρίσι, έσύρθηκε κι' εκεί στους δρόμους, ώποσο εγνώρισε τόν κ. Πιριού, που είχε πλοτείσει ως έγροστασιάρχη όμπερλέων. 'Ο κ. Πιριού τήν συμπάθησε και τής έπρότεινε γάμο. Τόν έπληξε κι' έγινε μεγαλονοικοκυρά...

—'Όσοι ν' αντικαταστήση τό λάστιχο ό κ. Πιριού, έγινε μεσημέρι. —Νά φάμε έδώ κοντά, έπρότεινε ή Κα Μαγδαληνή, νά, εκεί πιο πέρα είν' ένα ξενοδοχείο...

Στό τραπέζι ό κ. Πιριού άκουγε με πολύ ενδιαφέρον τή γυναίκα του, που του διηγείτο τήν καλή της περιπέτεια στον ίδιο εκείνο μέρος.

—Εργάσιμα, λοιπόν, απ' τό 'Υβετό, και μόλις φτάσαμε έδώ, χάλασε ή μηχανή του αϊτοκίνητου...

—Εργάστε ; Ποιοι εργάστε ; Με ποιόν ήσουν μαζί ; ρώτησε με περιέργεια και κάποια ζήλια ό κ. Πιριού.

—'Ημιον με τρεις νέους πολύ καλών οικογενειών. Θά σου πω μονάχα τά μικρά τους όνοματα, όχι επώνυμια. Τόν ένα τόν έλεγαν Λέοντα, τόν άλλον Πέτρο και τόν τρίτο Ζάκ. Κι' οι τρεις ήσαν τρελλά έρωτευμένοι μαζί μου. Πρέπει να σου πω ότι τότε ήμιον τό ώρασιότερο χωριότα μεσα στο 'Υβετό. 'Όταν περνούσα από ένα δρόμο, όλοι έστεκαν και με κυττούσαν, λέγοντας : «Νά ή ώραία Μαντό !» 'Ο Λέων ήταν άξιοματιζός, ό Πέτρος φοιτητής τής Νομικής κι' ό Ζάκ... αϊτοκουό ή περιουσία του επέτρεπε να ζή χωρίς καμιά δουλεία. Οι γονείς του ήσαν πλούσιοι περγοδεσπότες, νομίζω μάλιστα πως τό άμάξι του είχε και οίκοσπιμο κόμπως. Κάθε φορά που έπήγανε κινήγη ό Ζάκ, για νάβρη άφορμή να με ιδη, έφερον πουλιά και λαγούς στους γονείς μου. Κοντολογίς, κι' οι τρεις τους με είχαν πολιορκήσει στα γερά. Έννοείται πως μ' είχαν ζητήσει κι' οι τρεις σε γάμο. Μα δεν μπορούσα ν' άποφασίσω. έδιόστασα ποιόν να διαλέξω απ' τούς τρεις. 'Ο Πέτρος ήταν ξανθός, ώραίος, με γαλάνα μάτια, ψηλός, σαν Έγγλέζος. 'Ο Ζάκ λεπτός, μελαγχρόνος, με λιγομένα μαύρα μάτια. Κι' ό Λέων ήτέροχος με τή στρατιωτική του στολή κι' ευγενικός, σωστός Ισπότης. Άλλωστε, κι' οι τρεις τους ήσαν πολύ ευγενικοί, παιδιά από πρώτης τάξεως σπίατα, καταλαβαίνεις...

—Και δεν μου λές, ρώτησε πειραγμένος λίγο απ' αυτούς τούς επαίνους ό κ. Πιριού, οι γονείς σου σ' άφησαν έτσι να γυρίσης μόνη σου με τρεις νέους ;

—Με συνόδευε ή Μαιρή, ή Άγγλίδα γκουβερνάντα μου. Ήταν μια γεροντοκόρη σιωπηλή, που δεν με στενοχωρούσε καθόλου... Μα, να !... μ' έκανε να χάσω τή συνέχεια τής διηγήσεώς μου... Τί έλεγα ; Α !... ναι... Έδώ στο Μπουρνεβίλ, λοιπόν οι τρεις έπίδοξοι μνηστήρες μου, βλέποντας πως έδίσταζα να κάμω τήν έκλογή μου, και μη υποφώντας πειά να ζήσουν με τήν άδευασιότητα, άποφασισαν, σαν καλοί φίλοι, να έμπιστευθούν τήν έκλογή στην τύχη και μ' έπαιξαν στα ζάρια. Ή τύχη δεν γάνηκε εινωική στο Λέοντα και στον Πέτρο κι' ήσαν κι' οι δύο, με βουρκομμένα μάτια και με κάποιαν έλπίδα πως ίσως τούς εκρατούσα, ήσαν, λέω, να μ' άπομαρτερίσουν... Μα μια που ή Μοίρα έτοι άποφασίσε, έγώ, σκληρή και ψυχρή, σαν πολυκαταμένη θεά τής άωοφραίας, τούς άφησα να φύγουν. 'Ο ειτυχισμένος έλεκτηός τής τύχης ήταν ό Ζάκ... Σου έγω πη άλλη φορά, αγαπητή μου, πόσο προσπάθησε ό δυστυχισμένος νέος να με κρατήσει. Τί δεν έκαμε ! Μα τέλος άναγκαστήκαμε να χωριστούμε, γιατί οι πλούσιοι και ξηπλασμένοι γονείς του δεν ήθελαν αυτόν τόν γάμο. Ήθελαν να παντρευτή ό γινός τους

'Ο Ζάκ μου έπρότεινε να κάνουμε κρυφά τό γάμο μας...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» -αι της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχ. 4. Η αδιαίρετος υπερτιροδότη των παρά των υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε δέν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δάσκει υποπέσει είς την αντίληψήν των τοιστών τι, να μάς

Κοινό, πολύ κοινό. Χωρίς ποιητικὴν πνοήν. Ἀρμονον.

Ν. Π. (Φοιτητὴν Χημείας).—Ὅχι ἐπιτυχές τὸ ποίημά σας.

Ε. Παπαναστασίου. Φαρακλάτα.—Οἱ στίχοι σας ἀνάμικτοι. Ὁλίγοι κακοί, πολλοὶ κακοί. Διαβάστε "Ἑλληνας ποιητάς. Διον. Λακων.—Ἀλλομονον και τρίς ἄλλοι ! Το ποίημά σας σφόδρα σπαρὰ κτενον, μά ὄχι...ποιήμα. Καί νατο :

τό ἀνασέσου ἀμέσως.

Ἡ ἰσὸ των ἀναγνωστών μας ἀποτελεσμένη συνεργασία καὶ μὴ συνωδενομένη ὑπὸ δικαιοφαιτος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲ λαμβάνεται ἰσὸ ὄμην.

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολευόντα εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χωρτόσημα οἰοσώδηποτε τιμῆς.

Σωτήριον Οὐράνιον ν.—Τὸ ποίημά σας «Γιὰ τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης» ὄχι μόνον ἀνεπιτυχὲς τεχνικῶς, ἀλλὰ καὶ μακαρίων... Τὸ τέλος τοῦ μάλιστα, ὅπου τὸ φεῖδι ἐκτελεῖ καθήκοντα...νεκροθάφτου, μακαριώτατον. Ἰδοῦ το :

Μὲς στὰ δάση, στίς ἐριμᾶς στὰ (λαγιάδια,

λές πὸς τόχα τὸ ανέμια τῆς βρα- (νει.

καί ποῦ ὁ νοῦς ἀνθρώπου δὲ φτά- (νει,

Ἦλνος ζῆνοιστος τὴν πῆρε ἀπὸ γάτο ἀπὸ πορνάρι

μὲ βροντῆς μ' ἀστραλῆς μὲ σπο- (τάδια

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της,

μὴ κολέλα ζητοῦσε βοτάνι. Ἐζητοῦσε βοτάνι μαγειῶν,

μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

γιὰ τὸν νόυ ποῦ τῆς πῆρε τιμῆ, ποῦ τῆς ἔδινε ὄρκους λατρείας καὶ ποῦ τόχα αὐτὸς τὴν μισεῖ.

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

Τὰ ποδάρι τῆς στάζονε αἷμα καὶ μὲ γόπο ποῦν ἀνασάινει, δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Ἦλμος ζῆνοιστος τὴν πῆρε ἀπὸ γάτο ἀπὸ πορνάρι καὶ εἶδε ὄνερο πὸς μῆρε τὸ ἀνύπαρκτο βοτάνι.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Δὲν ἐπρόφτασε λέξῃ νὰ εἴπῃ πέμπτη γάτο εὐθὺς πεθαμένη, καὶ τὸ φίδι μ' ἀβάσταχτη λύπη μνήμα σβάβει γιὰ μὴ φοτεμένη.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

δὲν ἀντέχει ἢ δόλια κολέλα

Καὶ χαροῦμενη τόχα ζεσνάει, γιὰ νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν καλὸ της, μὴ δὲν πρόφτασε βῆμα νὰ κἀναι κα' ἕνα φίδι πετιέτα ὀμπρὸς της.

Ἔλεγα ἦσαν σαστὰ καὶ ἀπ τὴ καρδιά μου βγήσαν καὶ μὸς τὰ ἐπρόδοσε καὶ ψέματα γενήσαν. Δὲν πταίω οὔτε καὶ σὺ τὸ ἀστράμι σου μόνον γιαντὸ καὶ γὼ μισροῦλα μου ποτὲ δὲν σοῦ θυμῶνω. Τὴν εὐτυχία ζήτησα γιὰ νὰ τὴ βῶσι σιμά σου

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.

Μὴ γράφετε δηλαδὴ στίχους. Δὲν τοὺς ἐπιθυγάνετε, παρ' ὄλην τὴν ἐρωτικὴ σας ἀπειροπάνη. Δὲν ἄρκει ὁ ἔρος γιὰ νὰ γράφῃ ἕνα καλὸ ποίημα, ἀγαπῆτε εἶτε. Ἄν ἦσαν ἔτσι, ὅλοι οἱ Ἕλληνας θὰ ἦσαν μεγάλοι ποιητὰ — Θεὸς φιλὸς εἶ ! — γιαντὶ ἔτσι οἱ Ἕλληνας εἰνε ἐρατευμένοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὄρσοι καὶ ἀσχημοί.

Δὲν τοὺς ἐπιθυγάνετε, παρ' ὄλην τὴν ἐρωτικὴ σας ἀπειροπάνη. Δὲν ἄρκει ὁ ἔρος γιὰ νὰ γράφῃ ἕνα καλὸ ποίημα, ἀγαπῆτε εἶτε. Ἄν ἦσαν ἔτσι, ὅλοι οἱ Ἕλληνας θὰ ἦσαν μεγάλοι ποιητὰ — Θεὸς φιλὸς εἶ ! — γιαντὶ ἔτσι οἱ Ἕλληνας εἰνε ἐρατευμένοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὄρσοι καὶ ἀσχημοί.

Θ. Ἀδαμᾶκου, Παραλίαν (Καλαμών).—Τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καλὸ. Χωρὶς καμιά εἰρωνία — γιαντὶ ὁ πόθος μας εἶνε νὰ διαφωτίσουμε τοὺς ἀναγνώστες μας — τὸ παραθέτουμε τῶς :

Δὲν τοὺς ἐπιθυγάνετε, παρ' ὄλην τὴν ἐρωτικὴ σας ἀπειροπάνη. Δὲν ἄρκει ὁ ἔρος γιὰ νὰ γράφῃ ἕνα καλὸ ποίημα, ἀγαπῆτε εἶτε. Ἄν ἦσαν ἔτσι, ὅλοι οἱ Ἕλληνας θὰ ἦσαν μεγάλοι ποιητὰ — Θεὸς φιλὸς εἶ ! — γιαντὶ ἔτσι οἱ Ἕλληνας εἰνε ἐρατευμένοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὄρσοι καὶ ἀσχημοί.

ΓΥΝΑΙΚΑ !

ΓΥΝΑΙΚΑ !

Γενναῖος λόγια, γράμματα στὴν ἄμμο ! Βλέμμα γυναικῶν, τραγοῦδι τῶν Σερβῶν πλάνων ! Ὅμοιο γυναικῶν, γιῶνι μὲς τὸν αἰσθητὸν ποῦ πέφτει πάντα βροδὸν καὶ ζεῖ ὡς τὸ προσὶ καὶ τὴν ὄμνι τὸν ἀλλάζει μολὲς ὁ ἥλιος θὰ τὸ δῆ. Γενναῖα : ἔμορφο λουλούδι, ποῦ ὁ καθένας νὰ τὸ μισοῖ, νὰ τὸ φιλοῖ ἔπιθυμῆ, καὶ δὲν ἔχειε πὸς στὴ ὄμνι τὸν χροῦεται ἕνα φεῖδι, καὶ θὰ δεχθῆ ὄχι φίλι ! Ἄλλὰ, δάγματα στὰ χεῖλι, κ' ἀνὶ εὐνοῖα, μὲς τὴν καρδιά τὸν γαρμὰζι θὰ χυθῆ !

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν καὶ εἰς, τὸ ποίημά σας αὐτὸ εἶνε καὶ στιχογραφικῶ ἀκούη ἀποτυχημένο. Καὶ στίς ρίμες τοῦ λαθασιμένου. Καὶ στίς ἰδέες τὸ πῶλο καὶ ἀσάφει, Συναπῶς, μὴ γράφετε στίχους. Αὐτὸ εἶνε τὸ πῶ φρόνιμο καὶ γιὰ σὰς καὶ γιὰ μὰς.

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.

Σ. Φραγκετῆν, Ἄνδρον.—Σὰς παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ μὰς στείλει πληροστομον κατόλονον. Ἀντιγράψατε τὸ ἐξώφυλλον ἐκαστοῦ βελῖου καὶ προσθετε καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων.

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.

Σ. Γ. Α. Αλεξάνδρου.—Ὁ τίτλος τοῦ ποιήματος σας «Δοκιμασία καὶ Ἀποπνευστικὸν καλὸς εἶνε, ἴσως. Εἶνε ὄμως, δυστυχῶς, κακὸ τὸ ποίημα. Πελοχόγη καὶ πολυλογία, χωρὶς καμιά συγκίνησι, Ὅσο ἐπιεικέας καὶ ἂν τὸ κρίνει καὶ εἰς, δὲν ἀσάφει. Ἀστὴ ἢ ἀρχὴ τοῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ ὄρσα τῆς ποιήσεως καὶ εἰσέρχεται στὸν ἐπικιδῶνο κόκορ τοῦ κομικοῦ. Ἰδοῦ :

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.

Μιὰ μὲρον ποῦ καθῆνοναι κατὸ στὸ ἀγορῶνι καὶ γλάρωντας σχετικῶναι πὸς νὰ αἰσθητοῖσθω, αἰσθάνθηκα στὸν ὄμο μου μὴ πῆσι μεγάλη, ποῦ μᾶζαν νὰ ζαμνιαστὸ καὶ νὰ νιτῶντο πῶσι. Βαρῆθηκες περὶ τὴ ζωὴ καὶ θέλῃς νὰ πεθάνῃς ; μὲ ρώτησεν εἰρωνικά μιὰ ζωτικὴ Νεράδα,

καὶ ὄχι τὴν δυστυχία μου ποὺ βοθήθηκε προστά σου. Ἄν ἔπτασα νὰ μὸς τὸ πῆς νὰ σοῦ γιὰ νὰ πεθῶμαι ἢ θέλῃς νὰ πεθάνω. Νὰ δῆς τὸ σῶμα μου νεκρὸ νὰ γλάρῃς λιγούλα καὶ τὰ χεράκια σου τὰ διὰ νὰ βάλουν τὸ βελῖον.